

влиянието на византийските обещания предпочелъ да бжде подвластенъ на ромеитѣ, т. е. да измѣни на българския царь. Но Захарий не се решавалъ на първо време открито да се обяви на византийска страна, и само първата несполука на Симеона — разстройството на съюза му съ ал-Махди — му дала поводъ за измѣна, и той възстаналъ противъ българския царь. Разгнѣвенъ отъ известието за отмѣтането на Захария и за възстанието въ Сърбия, Симеонъ веднага изпратилъ войска противъ сърбитѣ, като мислилъ, че ще се разправи съ него сжщо тѣй лесно, както и съ неговитѣ предшественици. Но тоя пжтъ Симеонъ се излъгалъ. Сръбското възстание взело голѣми размѣри и имало повсемѣстенъ характеръ: това било не единъ само стремежъ на Захария да се отцепи; въ него взелъ участие цѣлиятъ сръбски народъ, за да свали българското влияние, както показва жестоката разправа на Симеона, която обхванала цѣлата сръбска земя. Освенъ това сръбското възстание намѣрило отгласъ и между самитѣ българи. Продължителнитѣ и непрекъснати войни на Симеона съ Византия били крайно тежки и съсипателни за населението въ самата България, поради което тѣ предизвикали силенъ ропотъ между българитѣ, — ропотъ, който най-сетне се обърналъ на открито възстание. Поради това, щомъ избухнало въ Сърбия възстание, всички недоволни, особено въ западната половина на царството, чийто брой трѣбва да е билъ значителенъ, използвали сръбското движение, за да се вдигнатъ едновременно противъ Симеона. До какви сериозни размѣри дошло възстанието, показва несполучливиятъ изходъ на първото Симеоново опитване да го усмири. Българската войска, изпратена въ Сърбия, за да свали и накаже князь Захария, подъ началството на воеводитѣ Теодора Сигрица и Мармаиса, била съвсемъ разбита отъ сърбитѣ. Предводителитѣ били взети въ пленъ и изклани, а главитѣ и оржжието имъ били изпратени като трофеи на византийския императоръ, „защото, казва Константинъ Багренородни, войната между ромеи и българи още продължавала, и както предишнитѣ князе пращали посолство при ромейския императоръ, така и той (Захарий) никога не преставалъ да имъ се подчинява и служи“. Това поражение на българитѣ повдигнало духа на сърбитѣ, и възстанието все повече се усилвало и разширявало.

Известието за печалния изходъ на сръбския походъ и сериозността на възстанието силно смутили Симеона. Той веднага разбралъ всичката опасностъ, която го заплашвала отъ тая страна, а пжкъ бързото разпространение на възстанието показало, че работата не търпи отлагане. Поради това Симеонъ билъ принуденъ да отстѣпи въ България и да побърза съ усмирението на възстаналитѣ. Но въ сжщото време той, както и по-напредъ, не мислилъ да се откаже отъ Византия. Затова, като знаелъ, че откъмъ византийцитѣ не може да има никаква опасностъ, Симеонъ решилъ да склучи временно примирие съ императора безъ каквито и да било задължения и условия съ цель, следъ усмирението на сръбското възстание, да почне отново войната съ Византия. И наистина, безъ да се бави много, Симеонъ тръгналъ съ всичката си войска къмъ Цариградъ. Въ начало на септемврий 923 г. той се приближилъ къмъ столицата и се разположилъ на лагеръ предъ Влахернскитѣ врата.

Веднага следъ престигането си Симеонъ поискалъ да дойдатъ при него патриархътъ и нѣкои византийски велможи, за да почне преговоритѣ за миръ. Следъ като били дадени заложници отъ дветѣ страни, при него се явили патриархъ Николай, патриций Михаилъ Стипиотъ и Иванъ Мистикъ. Като поговорилъ съ тѣхъ за мира, Симеонъ ги изпратилъ назадъ и изказалъ желание лично да се срещне съ самия императоръ. Романъ съ голѣма радостъ приелъ това предложение, защото се надѣвалъ, че най-сетне мирътъ ще бжде